

ARVOJOHTAJA-PODCAST

Jakso 4: Alexander Stubb

Alexander Stubb: Lähtökohtana pitäisi olla, että jos olet väärässä, olet oppinut jotain uutta. Se on saavutus. Mutta meillä se on ihan päinvastoin. Jos olet väärässä, sinua rangaistaan ja siitä aina muistutetaan. Ja tietysti politiikassa se väärässä oleminen on sitten loppupeleissä aika julkista. Ja ongelma on se, että politiikassa joutuu ottaa aika jyrkkiäkin kantoja. Ja sitten kun olet ottanut sen jyrkän kannan puolesta tai vastaan, niin yhtäkkiä sä huomaat, et se on ollut väärässä, mutta et voi sitä päästä pois. Vaan sun pitää puolustaa sitä omaa virhettä.

(RYTMIKÄS TUNNUSMUSIIKKI SOI)

Juontaja Kimmo Ohtonen: Tämä on Arvojohtaja, Diakonissalaitoksen podcast-sarja, jossa puhumme presidenttiehdokkaiden kanssa arvoista. Diakonissalaitos on yleishyödyllinen säätiökonserni, joka on toiminut rohkeasti ihmisarvon puolesta jo yli 155 vuoden ajan. Presidentti, jos kuka, on arvojohtaja. Siksi puhumme tässä sarjassa siitä, mikä meitä elämässä oikeasti ohjaa. Tohtori, professori Alexander Stubb on toiminut Euroopan parlamentissa meppinä, sekä Suomessa useaan otteeseen ministerinä, myös pääministerinä. Sen jälkeen hän on toiminut Euroopan investointipankissa sekä EU-yliopiston johtajana. Alexander Stubb, tervetuloa Arvojohtajaan. Sopiiko että sinutellaan?

Alexander Stubb: Totta kai.

Kimmo Ohtonen: Hienoa. Tervetuloa Alex.

Alexander Stubb: Kiitoksia.

Kimmo Ohtonen: Diakonissalaitoksella on kolme keskeistä arvoa. Ne on ihmisarvo, lähimmäisenrakkaus ja vastuullisuus. Alex, mitkä on sun keskeisimmät arvot?

Alexander Stubb: No ei ne hirveän kaukana tuosta ole, mutta varmaan vapaus, tasa-arvo ja oikeudenmukaisuus. Ja ne on kaikki totta kai sukua toinen toisilleen. Vapaus tehdä, vahva tunne siitä, että jokainen ihminen on samanarvoinen ja sitten, että jokaista ihmistä pitää oikeudenmukaisesti kohdella. Mä tykkään tosta teidän vastuullisuudesta, koska se yhteiskunnassa aika usein meiltä kaikilta unohtuu, että sen vapauden vierellä kulkee aina se vastuu, joko lähimmäisestä tai itsestään.

Kimmo Ohtonen: Avaatko vähän tuota vastuullisuutta? Se on tosi kiinnostava arvo mitä ei niin usein kuule, kun jutellaan ihmisten arvoista.

Alexander Stubb: Joo, mutta jos nyt katsotaan sananvapautta, niin sananvapaus on hieno asia. Se on yksi meidän yhteiskunnan kivijalasta. Olen itsekin sanonut, että jos olisi kyse siitä, että valta keskitetään ja olisin diktaattori tai ottaisin sananvapauden, ottaisin aina sananvapauden. Mutta me usein unohdetaan, että sen sananvapauden kylkeen tulee myös tietty vastuu sen kielen käytöstä ja siitä, että myös kieli voi olla ase tai miekka. Ja me ollaan hirveän nopeita tuomitsemaan,

huutamaan, riehumaan, esittämään omaa mielipidettä, kun aika usein olisi kivempi ottaa vähän vastuuta ja olla maltillinen sen sanankäytön suhteen. Siinä yksi esimerkki. Toinen tietty, meillä jokaisella on vastuu itsestämme, mutta jos ei itse kykene jostain syystä, niin tullaan siihen lähimmäiseen tai lähimmäisrakkauteen, josta säkin puhuit. Ystäviin, perheeseen. Jos se ei ole siellä, niin silloin yhteiskunnalla pitää olla se turvaverkko, joka ottaa ikään kuin kiinni. Tämä on tietysti ideaali yhteiskunta, mutta tätä ainakin on hyvä tavoitella.

Kimmo Ohtonen: On on, ja tänään puhutaan nimenomaan arvoista ihan rohkeasti. Ja voidaan vaikka maalata vähän utopiaakin.

Alexander Stubb: Mielellään joo.

Kimmo Ohtonen: Silleenhän se todellisuus lopulta rakentuu, sanoista ja näin. Ja oikeastaan kun tuossa mietin tuota, että jos ihminen ei ole kykeneväinen pitämään itsestään huolta, niin se oikeudenmukaisuus, tuleeko se siinä myös, että pidetään toisista huolta?

Alexander Stubb: Ilman muuta, ja se, että kohtelee toista oikeudenmukaisesti. Siis aina välillähän me ihmiset, no, luonnostaan olemme sellaisia, että joku tuntuu tosi epäreilulta. Ja varmaan se joskus sellaista onkin. Mutta kyllä se oikeudenmukaisuuden tunne tulee varmaan siitä, että kaikkia kohdellaan tasavertaisesti. Tai annetaan ainakin tasavertaiset mahdollisuudet. Sitten meihin kaikkiin tulee eroja. Mehän ollaan jokainen, me kaikki kahdeksan miljardia tämän maapallon päällä, me ollaan rakenteellisesti erilaisia. Meillä on erilaiset taustat. Mutta se, että jokaiselle annetaan ainakin se mahdollisuus toteuttaa itseänsä, niin se on hyvä lähtökohta.

Kimmo Ohtonen: Mä mietin tuota, kun sanoit tuosta sananvapaus. Se on hyvin käytetty sana ja aika heiveröisestikin käytetty sana, että mitä se pitää sisällä ja sitten se vastuu siinä rinnalla. Näin someaikana, mitä paljon puhutaan, parjataan, yleensä korostetaan sitä sananvapautta, mutta aika usein tuntuu, että se vastuu unohtuu siinä yhtälössä. Varsinkin kun siellä käydään kuumana jostain yhteiskunnallisesta aiheesta.

Alexander Stubb: Joo, siis itsehän oon aika aktiivinenkin sosiaalisen median käyttäjä ollut ihan siitä saakka, kun sosiaalinen media syntyi. Mä taisin olla ensimmäinen poliitikko, joka avasi bloginsa kommenteille joskus 2004 tai vastaavaa. Olen sitä paljon miettinyt, että mikä on se ikään kuin tila, jossa sitä keskustelua käydään. Joskus tulee sellainen tunne, että me ihmiset käyttäydytään eri tavalla sen tangentin tai puhelimen takana kuin mitä olohuoneessa. Esimerkiksi nyt, kun me tässä studiossa keskustellaan, niin meidän keskustelu tulee varmasti olemaan aika sivistynyttä, mutta jos me oltaisiin somessa jostain eri mieltä, niin aika nopeasti voitaisiin ladata joku sellainen asia, joka myöhemmin kaduttaa. Ja en mä tiedä, se dopamiini on aika vaarallinen, tällainen luonnollinen huume meille. Me seurataan ja sitten yhtäkkiä reagoidaan. Ehkä se paras tapa voisi olla se, että mietitään, että okei, minulla on mielipide, mutta onko minun juuri nyt ilmaistava se mielipide, vai olisiko parempi, että asetun sen toisen ihmisen asemaan ja yritän ymmärtää. Viimeinen pointti. Olen sanonut somessakin, että jokaista pitäisi kohdella ei vain arvokkaasti, vaan samalla tavalla kuin kohtelisi omassa olohuoneessani. Siinä on hyvä lähtökohta.

Kimmo Ohtonen: Hienoa. Palataanko vähän ajassa taaksepäin nuoren Alexin päiviin. Sinä olet kirjoittanut, että olit rasavilli sporttiperheen kundi, jolla oli joskus takatukkakin. Mutta pinnan alla siellä oli myös herkkä ja epävarmakin Alex. Kuvailenko vähän, että minkälainen olit nuorena?

Alexander Stubb: Varmaan tuo kuvasi aika hyvin. Minähän olen onnekkaastikin varttunut erittäin rakastavassa ja välittävässä perheessä. Normaalisissa perheessä. Vartuin kaksikielisenä. Ehkä se epävarmuus liittyy jotenkin jälkikäteen, jos miettii, niin jonkinäköiseen identiteettikriisiin jo nuorena siitä, että en tiennyt, olenko suomenkielinen vai ruotsinkielinen. Kunnes tajusin, että olen kaksikielinen ja siinä ei ole mitään väärää. Se voi olla ihan hyväkin juttu. Minähän kävin ensin suomenkielistä koulua ja sitten nelosella vaihdoin ruotsinkieliseen kouluun. Epävarmuus ehkä se jollain tavalla vähän hioutui pois, koska olin paljon joukkueurheilun kanssa tekemisissä. Silloin, kun olet jääkiekkjoukkueen pukukopissa tai käsipallojoukkueen pukukopissa, niin siellä ei paljon armoa tunneta. Se ei ole niin sanotusti, ainakaan 70-luvulla, ollut niin sanotusti woke-turvallinen tila. Vaan siellä sai kyytiä ja mä olin vielä vuotta vanhemmissa. Sitten joskus ehkä se epävarmuus manifestoitui sellaisessa sanankäytössä, joka ei minun mielestä ole ollut hirveän kivaa. Mutta joo, sellainen rasavilli, vähän villi poika olin kyllä, ei sille voi mitään. Kiitos vaan vanhemmille, että ne jakso katsoivat. En minä tiedä. Siis hyvä esimerkki on se, kun minä todellakin aloitin tupakoinnin rippikoulussa, niin sitten istuin siellä meidän TV-huoneen sohvilla ja poltin tupakkaa äidin kanssa. Molemmat vanhemmat vaan katselivat, että ei tässä mitään. En tiedä olisinko itse hyväksynyt tätä kotona nykyään meidän lasten kanssa.

Kimmo Ohtonen: Kirjassasi kerrot siitä, että miten lopetit nuuskan käyttämiseen. Niin sekini oli aika hyvä tämmöinen aristotelemainen opetuskeikka.

Alexander Stubb: No kyllä se varmaan on, joo. Itse asiassa röökini minä lopetin silloin just samana päivänä, kun astuin inttiin. Sitten hammaslääkäri, joka oli minun isoäidin sisko tuolla Munkkivuoren ala-asteella, ylä-asteella, taisi olla hammaslääkärinä julkisella. Se sanoi minulle sitten, että niin, meillä on kuule Alex nyt kaksi vaihtoehtoa tuon nuuskan käytön suhteen. Että yksi on se, että sä lopetat, ja toinen on se, että me mennään katsomaan noita huulisyöpöpotilaita tuonne sairaalaan, että saat ihan valita. Siihen se jäi.

Kimmo Ohtonen: Oma valinta oli siitä.

Alexander Stubb: Kyllä.

Kimmo Ohtonen: Mietin tuossa sanoa tuosta woke-vapaasta tilasta, niin ainakin jalkapallonuorena kasvaneena 80–90 -luvulla, niin voin sanoa, että sekään ei ollut silloin vielä ihan woke-vapaa tila. Mutta hyvin pystyin eläytymään niihin kertomuksiin. Sanoit siitä, että miten opitaan tavallaan sitä elämän joukkuepelaamista pukukopissa, sun kohdalla lätkäpukukopissa. Avaatko vähän sitä mentaliteettia, sitä kasvualustaa?

Alexander Stubb: Joo. Mä oon varmaan saanut sieltä jonkinäköiset juuret kanssa omille toimintaperiaatteille elämässä. Ja se on lähtenyt siitä, että sä tuet toinen toista. Ja kun sä oot samassa joukkueessa, niin sulla on vaan yksi tavoite: että se joukkue voittaa. Ja silloin sä ymmärrät myös sen, että sä et voi siellä niin sanotusti sooloilla. Vaan on tiettyjä ikään kuin sääntöjä, käyttäytymiskoodeja, jonka pohjalta sitten toimit. Sulla on jonkinäköinen taktiikka. Ja sä voitat joukkueena ja häviät joukkueena. Toinen, minkä siinä oppii, on nimenomaan se voittaminen ja häviäminen. Eli se, että niissäkin hommissa, missä mä oon ollut politiikassa tai muualla, joskus menee hyvin ja sä voitat, ja joskus menee huonosti ja sä häviit. Ja sitten ne pitää vaan niin sanotusti kohdata ja mennä elämässä eteenpäin. Mutta se kolmas asia, joka mua eniten on politiikassa aina häirinnyt, on se, että sen pitäisi olla vaikka puolueessa joukkuepeliä, mutta sitten yhtäkkiä se ei sitä olekaan. Vaan syntyy sellaisia intressiristiriitoja, vastakkainasettelua. Ja ehkä

mä sitten jossain vaiheessa olin aika naiivi, että mä luulin, että kaikki pelaa samaan pussiin, mutta valitettavasti näin ei oo. Oikeastaan ainoa paikka, missä näin tapahtuu, on Euroopan parlamentti. Että siellä sulla ei oo niin sanotusti niitä poliittisia vastustajia. Ne ehkä omasta maasta tulevat, mutta ne muut yli 700, niin sä et oikeastaan kilpaile niiden kanssa, ja sen takia syntyy sellainen aika hyvä yhteisöllisyys.

Kimmo Ohtonen: Kun miettii tota, mitä oot puhunutkin omassa puolueessa olevista ristiriidoista ja klikeistä, niin tälleen kun mietitään, että yksi puolue X ajaa yhteisiä arvoja, yhteiskunnan asioita, niin voisin kuvitella näin maallikkona, että kun tulee tämmösiä klikkejä, niin niiden arvojen edistäminenkin jollain tavalla hidastuu tai mutkistuu aika pahastikin.

Alexander Stubb: Joo, varmasti. Siinähan on se ikuinen intressien ja arvojen välinen ristiriita, että liberaalissa demokratiassa me tehdään päivittäin kompromisseja nimenomaan omista arvoista. Siellä ei voi teininä, jääränä, omassa huoneessa huutaa, että ei kun mä haluan, että ne tehdään näin ja piste. Vaan sun on löydettävä se yhteinen sävel. Ehkä yhteiskunnan suurin ongelma tällä hetkellä on se, että me ollaan jotenkin luovuttu tästä ideologisesta tulokulmasta. Kyllä ideologia edelleen on, mutta se on mennyt hirveän identiteettipohjaiseksi. Ideologiasta, siis vaikkapa kapitalismista, kommunismista tai vaikkapa oikeistolaisuudesta, vasemmistolaisuudesta tai liberaalista ja konservatiivista, sä voit tehdä kompromissin. Se on jossain siellä välimaastossa. Mutta sun identiteettiä kun lähdet siitä tekemään kompromissia, niin se onkin vähän vaikeampaa, koska silloin sä joudut tekemään kompromissin sun oman subjektiivisen kokemuksen varjolla. Ja se ei ole koskaan helppoa, koska sä tunnet hirveän vahvasti, että se tapa, jolla minä olen elänyt ja tehnyt, on se oikea. Minä en halua siitä luopua. Eli ehkä ideologia on helpompi kuin identiteetti.

Kimmo Ohtonen: Kun mietitään noita sun keskeisiä arvoja, niin onko sulla pitkällä poliittisella uralla ollut tilanteita, joissa sä oot kokenut, että sä joudut vähän luopumaan sun arvoista tai tekemään vähän epämiellyttäviä kompromisseja?

Alexander Stubb: Joka päivä. Ja nyt täytyy muistaa, että mä taidan olla yksi Suomen historian ainoista, tai ainakin lähihistorian, joka on ollut hallituksessa jokaisen nykyisen eduskuntapuolueen kanssa. No, paitsi liikenytin, mutta Hjalles oli kyllä kokoomuksessakin, että ehkä se voidaan laskea, joka tarkoittaa sitä, että joka tilanteessa on joutunut tekemään kompromisseja. Ja mehän ei välttämättä Suomessa olla hirveän huonoja tässä, kun meillä on näitä koalitiollahituksia. Siis mä oon ollut hallituksessa, jossa oli vasemmistoliitto, sosialidemokraatit, vihreät ja kokoomus. Ketäs muita siellä oli? Kristillisdemokraatit ja RKP. Eli erittäin vaihtelevaa. Mä oon ollut perussuomalaisen kanssa hallituksessa, mä oon ollut keskustan kanssa hallituksessa. Että ainahan sitä joutuu tekemään kompromisseja, mutta jos yhden yksittäisen esimerkin tähän presidentin virkaan ottaa, niin siis ulkopoliitikassahan sä joudut kanssa tekemään kompromisseja jatkuvasti. Otetaan nyt esimerkkinä asevientit. Oletko valmis viemään aseita maahan, joka on autoritääriin, jota johtaa diktaattori, mutta sillä verukkeella, että he taistelevat terroristeja vastaan? Tai oletko valmis ottamaan ohjuspuolustusjärjestelmää maalta, joka käy sen tyyppistä sotaa, jossa et jaa samoja arvoja, mutta sä tiedät, että se ohjuspuolustusjärjestelmä suojelee sinua. Eli nämä on tällaisia isoja. Elämä ei ole mustavalkoista. Ei minua monet asiat ärsytä, mutta näissä vaaliteenteissä ärsyttää nämä kyllä tai ei -kysymykset. Samahan pätee myös vähän näihin vaalikoneisiin, kun se elämä on vähän monimutkaisempi ja visaisempi kuin kyllä tai ei. Joskus se on vain niin kuin sekä että.

Kimmo Ohtonen: Joo, sen huomaa siis äänestäjänä, mutta voin kuvitella, että itse kun on ehdolla, niin siinä on sitten vähän enemmän pelissä, kun vastailee julkisesti niihin kysymyksiin. Ja ilmeisesti siinä sitten vähän haetaan sitä eroa ehdokkaiden välillä.

Alexander Stubb: Ehkä hyvä esimerkki on, tuossa taannoin meillä oli EK:n, eli elinkeinoelämän tentti, joka sinällään oli ihan mielenkiintoinen. Mutta yksi tällainen kyllä tai ei -kysymys oli tyyliin, että uskotko Jumalaan? Okei, saanko vähän vastata pidemmän kaavan kautta? Ja sitten tänään taas mä olin tuolla kryptassa Teemu Laajasalon vieraana, niin siellä taas ei kysytty, uskotko Jumalaan. Näin ne arvokysymykset vähän vaihtelee. Elinkeinomaailmassa kysytään, mutta kirkossa ei.

Kimmo Ohtonen: No toi on jännä, ja sitten miettii sitä Evan kyselyä, niin oli kiinnostava huomata, että vaikka me eletään tällaisessa kuitenkin hyvin vahvasti demokraattisessa parlamentarismin maassa, niin sitten siellä kuitenkin, oliko se nyt kolme neljästä, kannatti, että presidentillä olisi vähän enemmän valtuuksia. Ja jos päivän politiikka menee sekavaksi, niin presidentti voisi tulla vähän siellä ojentamaan, melkein kekkosmaiseen tapaan, nyt tulkitsen, mutta niitä nuhtelemaan, niitä riitapukareita.

Alexander Stubb: Joo, mä olen joskus tätä itse paljon miettinyt, miettinyt, ja vähän ollut enemmän tällaisen, sanotaanko perinteisen, eurooppalaisen parlamentarismin kannattaja. Mutta sitten ehkä vanhemmiten on ruvennut miettimään sitä, että olisikohan tämä yksi demokratian muoto, joka itse asiassa toimii. Siis se, että tietysti toimivalta jaetaan lainsäädäntövallan, toimeenpanovallan ja tuomioistuimen välillä, ja sitten tietysti ottaa siihen sananvapauden ja median. Mutta ei ole ollenkaan huono, että on tällainen presidentti, jonka vastuulla on kolme asiaa, eli ulkopolitiikka, ylipääällikkyyys ja arvot, niin että hän jollain tavalla voi ehkä ohjata varovasti sitä keskustelua, ilman että hänellä on oikeasti siihen valtaa. Siis tasavallan presidentillä voi olla mielipide esimerkiksi talouspolitiikasta tai jopa sotesta, mutta eihän tasavallan presidentti siitä päätä, mutta kyllä hän hän voi osallistua varovasti siihen keskusteluun, kunhan ei ylitä ehkä niitä omia toimivaltasuhteita. Eli enemmän tällainen rauhallinen niinistömäinen kuin vähän kovempi nyrkki pöytään kekkosmainen linja.

Kimmo Ohtonen: Niin kyllä. Joo ja mä mietin sitä, että onko tässä ajassa, -että onko myös sitä, että miksi noin moni sitten samaan aikaan äänestää demokratiaa, mutta myös haluaa jopa vahvempia valtuuksia, etuja presidentille. Onko siinä jonkinlaista pettymystä tähän nykyäänkin aika riitaisaan poliittiseen ilmapiiriin?

Alexander Stubb: Mutta sitähan se demokratia on. Se on ristiriitojen ja kompromissien taidetta ja kamppailua. Kyllähän me ihmisinä aika luontaisesti myös ollaan nopeita tuomitsemaan poliitikkoja. Kaikki on politiikan syytä. Se on vähän sellainen nyrkkeilysäkki, jota voi syyttää vähän omista mokistaan, no niinku noi poliitikot on tuollaisia. Mutta sitten samalla me kaivataan jotain ehkä vähän vahvempaa johtajuutta tai vastaavaa. Sitä tasapainoa koko ajan haetaan, mutta kyllä täytyy myöntää, että entisenä pääministerinä koin myös nahoissani sen, että aika moni haluaa, että pääministeri epäonnistuu. Siis poliittisista tai muista syistä, mutta hirveän harva haluaa, että presidentti epäonnistuu. Mutta se johtuu siitä, että ne roolit on erilaisia. Presidentti hoitaa sitä isoa tehtävää, sitä turvallisuutta, sitä ulkopolitiikkaa, kun taas pääministeri hoitaa sitä, joka on aina sun iholla. Sitä, joka vaikuttaa sun elämään ihan oikeasti. Silloin on vähän alttiimpi kritiikillä.

Kimmo Ohtonen: Kun mietitään näitä elettyjä vuosia ja niitä eri rooleja pääministeristä ulkoministeriin ja meppiin, niin onko sun arvot muuttunut? Onko ne kokenut jonkinlaisia hienovaraisia muutoksia tässä ajan saatossa?

Alexander Stubb: Varmaan se vahva ydin on edelleen sama. Se juontaa juurensa siis varmaan kahteen asiaan. Siihen, että olen varttunut suomalaisessa hyvinvointiyhteiskunnassa. Olen meidän koulujärjestelmän ja rippikoulujen ja varusmiespalvelun ikään kuin kasvatti. Mutta se toinen on se, että olen kylmän sodan jälkeisen ajan lapsi. Muutin Yhdysvaltoihin opiskelemaan syksyllä 1981 juuri silloin, kun Berliinin muuri hajosi ja kaksi vuotta ennen sitä, kun Neuvostoliitto hajosi. Se on varmaan jollain tavalla sitten sen kirjallisuuden ja lukemisen ja oppimisen kautta. Siis mä heräsin, mä vartuin vanhemmaksi vanhana. Mä en ollut nuorena valveutunut nuori missään nimessä. Mä vertaan mun omiin lapsiin, niin mä olin ihan pihalla ja etsin itseäni, enkä tiedä mistä löytää. Mutta sitten 21-vuotiaana mä rupesin lukemaan. Kyllä se perustui pitkälti siihen ikään kuin yhdistelmään liberaalia demokratiaa, sosiaalista markkinataloutta ja globalisaatiota. Ja siihen kansainvälisen järjestelmän murrokseen, jonka pohja oli ne arvot. Siis ihmisoikeudet, perusoikeudet, demokratia, oikeusvaltio, vähemmistöjen suojelu, oikeudenmukaisuus, tasa-arvo ja niin edespäin. Ei ne ole muuttuneet sillä tavalla. Mutta ehkä siihen on tullut sitten hitunen sellaista realismia, että enpä taida voida jokaista maailman ihmistä minun linjoille tuoda. Sitä on ehkä iän myötä vähän rauhoittunut ja maltillistunut ja saanut vähän perspektiiviä ymmärtää, että kannattaa myös tehdä yhteistyötä sellaisten ihmisten kanssa, jotka eivät ole sinun kanssa samaa mieltä.

Kimmo Ohtonen: Ilmeisesti silloin 1989 kun muutit raamattuvyöhykkeelle, niin koit myös paljon sellaisia arvoja arjessa, joita et ehkä ihan allekirjoita.

Alexander Stubb: Joo, näin se on siis. Tällainen sanotaan, kun mehän kuitenkin Pohjoismaissa ollaan aika liberaali yhteiskunta, avoin yhteiskunta, suvaitsevainenkin yhteiskunta. Sitten sä muutat keskelle liberaalin demokratian konservatiivisinta raamattuvyöhykettä baptistikouluun, jossa mä muistan ensimmäisellä viikolla, niin yksi kaveri sanoi mulle, että *oh, Gorbachev is Antichrist and the Soviet Union is the evil empire*. Ja mä olin silleen, että okei. Oliko se sitten näin? Eli oli se tietysti aika erilaista, mutta samalla tietysti kun on yliopistossa, niin sehän on hirveän avointa ja sillä tavalla kannustavaa se opiskelu. Mutta mun täytyy myöntää, että se oli niin onni onnettomuudessa, että mä lähdin sinne Jenkkeihin pienen golfstipendin perään, ja että siellä innostuin opiskelusta. Se muutti mun elämän ihan oikeasti ja kokonaan sen suunnan myös. Että siitä rasavillistä lätkäjätäkstä tuli ihan oikeasti ainakin wannabe-akateemikko.

Kimmo Ohtonen: No joo, tohtorismiehiä.

Alexander Stubb: Kyllä, kyllä.

Kimmo Ohtonen: Mutta toi on kyllä jännä ajatella, miten pienistäkin tekijöistä elämä voi olla kiinni. Että jos olisit jäänyt tänne, että olisitko sitten se yritysjohtaja, jota jotkut sinun ystäväsi penäsivät, että susta tulee.

Alexander Stubb: Joo, se voi hyvin olla. Varmaan olisi tullut jonkinäköinen sarjayrittäjä tai jotain vastaavaa, ja tietysti voisi aina tukeutua sitten isän ammattiin. Hän on ollut siis NHL:n pääkykyjenetsijä 40 vuotta meidän perheyrytyksessä, ja mä oon aina tykännyt urheilusta ja lätkästä ja niin edespäin. Mutta ehkä se viesti sitten kuulijoille on kanssa se, että elämässä voi tehdä paljon töitä, mutta aika paljon on myös onnesta kiinni. Että sattuu olemaan oikeassa paikassa oikeeseen

aikaan, joka sitten muuttaa sun elämän suunnan. Mutta ei kannata myöskään katkeroitua, jos se ei onnistu, koska elämä on täynnä epäonnistumisia. Siis homma menee ihan metsään. Ei pääse johonkin juttuun, jonka on halunnut, tai ei pääse töihin tai opiskelupaikkaan ja muuta. Mutta ei kannata koskaan luovuttaa. Pitää kiinni siitä sinnikkydestä ja sisusta, että jaksaa. Mä en esimerkiksi itseäni pitänyt koskaan mitenkään hirmuisen lahjakkaana ihmisenä, oikeastaan missään. Mutta sitten aina, kun mä aloitin jonkun jutun, niin sitten mä vedin sitä ihan täysillä. Ja meillä on erilaiset lähtökohdat tehdä, ja itse näen, että pohja oli erittäin vahva ja hyvä. Ja sitten onnea. Paljon on tullut tehtyä töitä, mutta onneakin matkan varrella on ollut.

Kimmo Ohtonen: Kuvailit tuossa pääministerivuotia ja tätä poliittista myllyä, missä olet ollut koto-Suomessa ja kansainvälisillä kentillä. Onko sinulle koskaan tullut sellaista fiilistä, että ei tästä nyt tule yhtään mitään?

Alexander Stubb: No, siis joo ja ei. Joo on se, että onhan totta kai ollut sellaisia hetkiä, kun on tuntunut pahalta eikä ole saanut unta yöllä ja on perhosia vatsassa negatiivisella tavalla. Että oikeastaan kouristaa ja miettii, että mitäköhän noi musta nyt ajattelee, sen tyyppinen. Tai miksi mä sanoin noin ja miksi mä mokasin. Ja vähän niin kuin piiskaa itselle. Mä olen aika ankara itselle, mikä on huono asia. Itse asiassa pitäisi olla enemmän armollinen. Mutta joo, on ollut sellaisia hetkiä, varsinkin, tuossa kirjassakin mä taidan kuvata sen mustan hetken marraskuussa 2014, jolloin oli oikeasti vaikeata. Mutta sitten taas kun niistä on päässyt yli, niin ei ole kyllä koskaan ollut sellaista epätoivon vaihetta. Että siinä mielessä olen ollut hirmuisen onnekas. Ja sitten jossain vaiheessa sitä on itselleen paljon enemmän armollinen, että sä ymmärrät, että jokainen asia ei voi mennä täydellisesti ja sä tulet mokaamaan ja siitä tulee lokaa. Elä sen kanssa ja mene eteenpäin.

Kimmo Ohtonen: Siinä kirjassa, 2017 julkaistiin, niin oli kiinnostavaa, että sä toit myös niitä virheitä aika vahvasti esiin. Ja nyt mä mietin sitä näin kuusi vuotta myöhemmin, niin tulkitsem, että tuntuu, että tässä varsinkin tällaisessa identiteettipoliittisessa ilmapiirissä se on monesti aika vaikea myöntää niitä virheitä, kun koetaan, että jos mä tämän teen, niin mä tavallaan annan suoraan syötön lapaan sille mun vastapuolelle, kuka se onkaan.

Alexander Stubb: Joo, sehän on ehkä, siis se on normaalielämän, mutta myös politiikan, mun mielestä ongelma. Mä tykkään kovasti kirjailijasta, psykologista nimeltä Adam Grant, ja mä suosittelen kaikkia hänen kirjojaan. Yksi on Give and Take, eli elämän merkitys tulee siitä, siitä, että annat, et ota. Toinen on Think Again, eli ajattele uudestaan, jossa perusviesti on se, että lähtökohdaksi pitäisi olla, jos olet väärässä, olet oppinut jotain uutta. Se on saavutus. Mutta meille se on ihan päinvastoin. Jos olet väärässä, sinua rankaistaan ja siitä aina muistutetaan. Ja tietysti politiikassa se väärässä oleminen on sitten loppupeleissä aika julkista. Ja ongelma on se, että politiikassa joutuu ottaa aika jyrkkiäkin kantoja. Ja sitten, kun sä oot ottanut sen jyrkän kannan puolesta tai vastaan, niin yhtäkkiä se huomaa, että sä oot ollut väärässä, mutta et sä voi sitä päästä pois, vaan sun pitää puolustaa sitä omaa virhettä. Me voitaisiin siinäkin olla enemmän armollisia. Ja tuossa akateemisessa maailmassa se on siinä mielessä kivempaa, että koko perusideahan on se, että sä löydät sen mukamas oikean vastauksen virheiden kautta. Eli se on se tutkimus, joka tuottaa sen.

Kimmo Ohtonen: Yritys ja erhe.

Alexander Stubb: Just näin. Yritys ja erhe. Ja normaalielämässä me ei sitä tarpeeksi sallita, kun oikeastaan pitäisi. Ja politiikassa ei varsinkaan. Siksi mulla ei ollut mitään ongelmaa puhua mun

omista virheistä, esimerkiksi Venäjän suhteen tai vastaavista. Totta kai sitä aina toivoin, että se virhe ei ole fataali, mutta kuitenkin.

Kimmo Ohtonen: Pahimmillaanhan tuohan on se, että se halvaannuttaa politiikan tai ihmisen toiminnan, rupeaa estämään, että pystyy tekemään mitään päätöksiä.

Alexander Stubb: Niin ja mehän molemmat ollaan vähän urheiltu, niin samahan se on, jos sä johdat jossain pelissä ja rupeat niin sanotusti seiftaamaan, että älä nyt mokaa, niin kyllä aivan varmasti mokaat.

Kimmo Ohtonen: Tuo on ihan hyvä analogia. Johdetaan, niin pidetään tää nyt, niin yleensä sitten omissa soi.

Alexander Stubb: Niin, näin on.

Kimmo Ohtonen: Sä oot puhunut siitä, että sä oot ihmisten ihminen, että sä et tykkää olla yksin hirveästi. Onko tämä ominaisuus edelleen läsnä?

Alexander Stubb: On. Varsinkin nuorena se oli melkein mahdotonta, että mua ei voinut pitää yksin huoneessa. En mä tiedä, nykyään sitten jos ois kännykät ja muut, sä voisit siellä räplätä ja ottaa pientä dopamiinikumalaa, niin se ois helpompaa. Mutta kyllä mä tykkään olla ihmisten kanssa, ja mä oon siinä mielessä hirveän sosiaalinen. Me vaimon kanssa ollaan ehkä siinä mielessä vähän erilaisia, että mä saan energiaa ja virtaa siitä, että olen positiivisten ihmisten kanssa. Sitten kun mä oon negatiivisten kanssa, niin se todellakin syö energiaa, että siitä mä en tykkää ollenkaan. Mutta vaimo sanoo, että se joutuu aina tsemppaamaan. Mä ymmärrän, että meitä on ihmisiä, jotka on sosiaalisia, ja sitten on ihmisiä, jotka ei oo. Mutta mä kuulun siihen kategoriaan, joka tykkää olla ihmisten kanssa.

Kimmo Ohtonen: Onko siinä, kun johtajan paikka ylhäällä on monesti aika yksinäistä, niin koitko sä silloin ristiriitaa, kun olit esimerkiksi pääministeri?

Alexander Stubb: No, siinähan on kuitenkin erittäin vahva, ja mä kutsun sitä tukiverkoksi, eli avustajat ja virkamiehet. Eli sullahan on niinku tuhansia ihmisiä, jotka kuitenkin tukee sua siinä tehtävässä, ja monet niistä toivoo todellakin, että sä onnistut. Mutta onhan se sitten, niin kuin, loppupelissä sä oot vastuussa kaikesta. Mun ehkä filosofia johtamisessa on aina ollut se, että mä annan niille ihmisille, joiden kanssa teen töitä, mahdollisimman paljon vastuuta. Mä yritän tehdä itseni melkein turhaksi. Mutta sitten, jos tapahtuu virhe, niin mä otan sen vastuun sen toisen henkilön virheestä. Jos menee hyvin, niin mä annan hänelle krediittiä. Ja siinä mä toivon, että mä oon aika hyvin onnistunut, ainakin jos kysyy niiltä ihmisiltä, joiden kanssa oon työskennellyt. Totta kai sitten välillä joutuu ottaa hittiä sellaista jutuista, joista en mielellään ottaisi, mutta hei, that's life.

Kimmo Ohtonen: One for the team.

Alexander Stubb: Kyllä.

Kimmo Ohtonen: Ja kun palataan vielä tuohon kirjaan, Alex, niin sä kyllä paljon puhut siinä. Esimerkiksi vaikka pääministeri tai ulkoministerinä kun olit, niin sun tiimistä ja henkilöistä. Nimeät ne miten tärkeitä he oli sulle ja piti pakan kasassa silloinkin, kun oli aika synkkiä pilviä taivaalla.

Alexander Stubb: Joo, ei pidä luoda illuusiota siitä, että on joku kaikkivoipa johtaja, joka itse tuossa yrmynä pärjää ihan jokaisessa tilanteessa, ja pitää lehdistötilaisuuksia, että kyllä tämä tästä. Kaikki me ollaan ihmisiä. Senkin mä oon sanonut, kun on tullut vuosien varrella tavattua satoja, ellei tuhansia, valtion päämiehiä, ministereitä tai huippu-urheilijoita, taiteilijoita. Niin ihan. Ne on kun sinä ja minä. Ei siinä ole mitään sen kummallisempaa. Että sen kun ymmärtää, että ei kukaan ole ikään kuin luotu presidentiksi. No kuninkaat kai menee. Ne aika usein tulee perillisten pohjalta, mutta demokratiassa ja muussa, niin siis johtajuus otetaan, siitä pidetään kiinni ja sitten jossain vaiheessa siitä on vaan päästävä. Ymmärrettävä, että ihmiset on ihan normaaleja. No on niitä sitten vähän hassujakin, mutta jätetään ne mainitsematta.

Kimmo Ohtonen: Jätetään ne toiselle kertaa. Kun palataan noihin ydinarvoihin, se suvaitsevaisuus, ja se on niin kun, siitä puhutaan paljon nykyään, ja miten yhteiskunta on koventunut. Se on suvaitsematon etenkin, jos on ihmiset, jotka on niin kun tavallaan siellä vastakkaisilla laidoilla. Niin miten sä handlaat tilanteita, jossa sä oot kasvokkain tai tekemisissä ihmisten kanssa, joiden arvot on todella niin kun toisessa laidassa, ja jotka ei halua sieltä luopua, niin miten sä yrität luoda sitä yhteyttä tällaisessa tilanteessa?

Alexander Stubb: Varmaan se tulee välittämisen ja empatian kautta. Eli siihen, että asettuu sen toisen ihmisen asemaan ja yrittää ymmärtää. Siis erityisesti siinä vaiheessa, kun keskustelu on vielä sivistynyttä, rauhallista ja maltillista. Meillähän on myös suvaitsevaisuuden suhteen yksi ongelma. Se on se, että on ihmisiä, jotka väittävät olevansa suvaitsevaisia, mutta he ovat suvaitsevaisia vain siihen pisteeseen saakka, kun ihmiset ovat hänen kanssaan samaa mieltä. Se on tällaista suvaitsevaa suvaitsemattomuutta. Ja jollain tavalla sellainen reilu, rehti, avoin, perinteinen suomalainen keskustelukulttuuri ja sivistyksen kunnianpalautus, niin se voisi toimia. Mutta meidän aivothan ei ole ihan vielä sopeutunut uuteen teknologiaan ja sosiaaliseen mediaan. Siinä menee aikaansa, milloin siitäkin tulee sivistysinstrumentti, eikä vain tällainen ikään kuin mielipiteiden megafoni.

Kimmo Ohtonen: Mainitsit aikaisemmin siitä presidentin mahdollisesta roolista, että voisi ottaa kommentoida ja olla siellä arvojohtajana esimerkiksi johtamassa. Onko tämä yksi semmoinen, mitä esimerkiksi sä voisit johtaa, juuri tätä toisen kohtaamista ja sitä oikeaa suvaitsevaisuutta?

Alexander Stubb: Ilman muuta. Mä oon miettinyt sitä sitä kautta, että tasavallan presidentti Sauli Niinistöllähän on ollut näitä Kultaranta-keskusteluja, jotka on aika pitkälti ulko- ja turvallisuuspolitiikkaa, mutta kuitenkin ulko- ja turvallisuuspolitiikan ammattilaisten, jollei jopa eliitin keskustelua. Voisiko synnyttää jonkinnäköisen uuden keskustelufoorumin, fyysisesti läsnä kävisimme keskustelua valtakunnallisesti vaikeista asioista? Ja tasavallan presidentti olisi mukana. Matkustaisi ympäri Suomen maata isommissa keskustelufoorumeissa ja puhuisi maahanmuutosta tai teknologian murroksesta. Voi puhua vaikka uskosta, jos sikseen on. Väestön kehityksestä ja tämän tyyppisistä asioista. Mutta totta kai silloin pitää myös olla valmis ottamaan niin sanotusti sitä hittiä, että helppo tehtävähän se ei ole. Se ei ole sellainen turvallinen tapa käydä keskustelua, että linnoitautua tuonne Mäntyniemeen tai linnaan tai Kultarantaan, mutta olisi niin sanotusti läsnä. Ja tasavallan presidentillähän ei voi olla jyrkkiä kantoja. Se on ehkä yksi viisaus, mikä on ollut myös Sauli Niinistöllä, että hän on kyennyt luovimaan vaikeissa tilanteissa kääntämättä selkää ketään päin. Pitää olla sellainen, kuten me ollaan sanottu, yhdistävä tekijä, ei jakava tekijä.

Kimmo Ohtonen: Pitkin syksyä me ollaan kerätty kysymyksiä teille presidenttiehdokkaille Diakonissalaitoksen toiminnassa mukana olevilta ihmisiltä. Sopiiko, että heitetään sulle pari kysymystä?

Alexander Stubb: Ilman muuta.

Kimmo Ohtonen: Hienoa. Otetaanko ensimmäinen?

Kysyjä 1: Onko mielestänne tällainen islamilainen radikalismi uhka Suomen turvallisuudelle?

Alexander Stubb: Kyllä se on potentiaalinen uhka, mutta islam uskontona ei sitä välttämättä ole. Mun mielestä radikalismi ja ääriliikkeet, kaikki ne, kaikissa muodoissaan, ovat potentiaalisesti uhka. Siinä kun mennään fanatismiin puolelle ja uskotaan siihen omaan asiaan niin vahvasti, että se ikään kuin tavoite pyhittää sen päämäärän, voidaan tehdä ihan mitä vaan. Mutta tässä on hirveän tärkeää olla tarkka myös sanojensa kanssa ja sanoa, että ei se uskonto sinällään se uhka ole.

Kimmo Ohtonen: Hienoa. Kiitos. Otetaanko seuraava?

Kysyjä 2: Elina, Stadista ja 23-vuotias. Mikä sun henkieläin olisi ja miten se näkyisi presidenttinä?

Alexander Stubb: Eli onko se vähän niin kuin että mikä eläin?

Kimmo Ohtonen: Henkieläin, voiko se olla voimaeläin myös?

Alexander Stubb: Se on vaikea sanoa. Meillä on kotona kaksi kissaa. Ne on eläinsuojeluyhdistyksiltä hankittu joskus aikoinaan. Ne on tosi kivoja. Mutta mä myönnän, että mä hävisin sen matsin kotona. Mä oisin halunnut koiran. Mä sitten loppupelissä hävisin sen kisan 3–1, koska ne oikeasti, meidän porukat oli sitä mieltä, että sitten ei pappa kuitenkaan käy sen kanssa ulkona ollenkaan.

Kimmo Ohtonen: Olivatko oikeassa?

Alexander Stubb: No kyllä, mä nykyään varmaan kävisin, kun mä asun taas Suomessa. Että kun mä olen ollut vähän niin kuin kuusi vuotta ulkomailla, että kyllä mä ymmärrän mikä argumentti niillä olisi. Mutta olisinko mä sitten jonkinlainen leijona? Siis siinä mielessä, että toivottavasti kykenisin leijonan empatialla johtamaan ja olemaan ja välittämään. Siitäkin on muuten esimerkkiä, että eläimet kohtelee toisia eläimiä, heikompia, itse asiassa aika hyvin. Mutta leijona voisi olla se, ja sehän sopii meille suomalaisille hyvin.

Kimmo Ohtonen: Todellakin.

Alexander Stubb: Oisin mä voinut sit sanoa huuhkaja tai susikin, mutta kun mä nyt olen lätkäjätkä.

Kimmo Ohtonen: Diakonissalaitos on toiminut rohkeasti ihmisarvojen puolesta jo yli 155 vuoden ajan. Alex, milloin sä viimeksi toimit rohkeasti ihmisarvon puolesta?

Alexander Stubb: Toi on oikeasti vaikea kysymys. Mä toivon, että se tapahtuu päivittäin. Ja tässä olisi helppo sanoa, että yliopistoproffana ja keskuksen vetäjänä toimii rohkeasti nuorten keskuudessa joka päivä. On paljon sellaisia asioita, joista itse olen ehkä ylpeä. Mä en tiedä, onko ne omaa kansalaisrohkeutta vai mitä. Mutta se, että tuo merkitystä jonkun toisen ihmisen elämään omalla esimerkillä, joka on rohkea tai ei, niin se ainakin antaa aika paljon.

Kimmo Ohtonen: Sä oot maininnut, että urheilukin on yksi sellainen keino, jolla sä oot kohdannut ihmisiä. Ja kun oot ollut vaikka triathlonissa, niin joku tulee siinä ohi ja huutaa jotain, että kiitti siitä tai sun syytä, niin minkälaisen arvon merkityksen sä annat tällaiselle arvojohtamiselle urheilun, liikunnan kautta?

Alexander Stubb: Se on yksi osa sitä, mutta mun mielestä meillä on yhteiskunnassa paljon yhdistäviä tekijöitä. Mutta mun mielestä liikunta on yksi ja kulttuuri on ihan yhtä yhdistävä myös. Se tunne, joka me saadaan, kun me luetaan kirja tai kuunnellaan musiikkia tai ollaan konsertissa. Mutta täytyy myöntää, että yksi niistä kaikista parhaista palautteista, jota saan, jos ei päivittäin, niin ainakin usein on ihminen, joka on tullut ylös ja tulee kertomaan, että hei, ilman sua mä en tekisi tätä, esimerkiksi triathlonia. Tai hei, 30 kiloa sitten mä luin sun urheilukirjan ja tässä mä nyt oon. Kiitos, että sä muutit mun elämän. Mun täytyy sanoa, että sen suurempaa asiaa ei ainakaan mulle itselle urheilun kautta ole koskaan tullut. Ihan kivaa, että mä itse vedän lycrat päälle ja hikoilen tuolla, mutta se, että joku toinen ihminen tulee. Ja sitten siinä on sellaista suoritusrakkautta, aina kun tullaan maaliin. Isot pojat ja tytöt halailee toisiaan lycroissa ja vannoo ikuista rakkautta lajiin endorfiini humalassa. Että se on aika hyvä fiilis.

Kimmo Ohtonen: Onko tuo julkinen työ muuttanut sun suhdetta urheiluun? Koska sä tiedät, että kun sä menet vaikka triathlonskabaan, niin sä et mene sinne vain yksityishenkilönä, vaan myös Alexina.

Alexander Stubb: Niin, mä sanoisin sitten, että joo ja ei. Silloin kun mä olin virassa, niin oli sellaisia juttuja, että mä olin valmistautunut johonkin kisaan ja olin huikkeassa tikissä. Ja sitten tuli joku hirveä kriisi. Ja silloin mä ymmärsin, että nyt ei kuule Alex kannata tuonne mennä. Mutta kävihän mulla aika köpelösti silloin, mä muistan. Mä olin pääministeri ja venäläiset oli ampuneet alas sen MH17-koneen. Ja sitten mä olin ensimmäinen valtionpäämies, joka twiittasi siitä. Esitti surunvalittelunsa ja peräänkuulutti tutkimusta ja muuta. Ja sitten muut sen seurauksena, tai siis rupesi totta kai twiittaamaan ja niin edespäin. Sitten mä kävin kisaamassa. Mutta sitten kun mä twiittasin siitä kisasta pari kertaa, niin eiköhän siitä -tullut ihan hirveä kohu. Kyllä sen ymmärtää, että kannattaa pitää mölyt mahassa urheilun puolelta. Nyt on ollut tietysti vähän vapaampaa, kun ei ollut virassa. Voihan rauhassa pistää jotain pinkkejä lycrakuvia Instagramiin, mutta ei niitä nyt ihan lähiaikoina enää ole ollut. Sattuneista syistä.

Kimmo Ohtonen: Mutta se on jännä. Se politiikka ulottuu sitten sinne urheiluunkin, niin kuin sanotaan aina.

Alexander Stubb: Se ulottuu vähän kaikkeen. Sunhan pitää miettiä myös sosiaalisen median kautta, että millaista kuvaa sä haluat itsestäsi luoda. Itse oon ollut hirveän spontaani, ja siinä on niin sanotusti uhka ja mahdollisuus. Joskus ehkä enemmän mahdollisuus, mutta kyllä sitten siitä joutuu uhan alaiseksi. Ehkä sitä voi jotenkin verrata, että mä tykkään hirveästi liikkua ja urheilla, ja siitä tulee hyvä olo. Mutta kyllä mä nyt tykkään juoda viiniäkin, siitäkin tulee hyvä olo. Että pitääkö joka viinilasillisesta pistää kuva Instaan, niin vastaus, että ei.

Kimmo Ohtonen: Niinpä. Teidän perhe on kova liikkumaan, ja oot vähän somessa antanut semmoista vihiä, somesta nyt puheen olleen, että sä alat kohta jäämään skabassa. Vieläkö sä pärjääät lapsillekin?

Alexander Stubb: No en. Mutta se on evoluution hyvä puoli. Kaikista paras meillä oli, me juostaan aika usein sellainen itsenäisyyspäivä-Cooper. Mä oon järjestänyt sitä kymmenen vuotta, vähän päälle, ja siitä on tullut hyvän ystävän, valitettavasti menehtyi lento-onnettomuudessa, Pekka Ojanpää, niin Pekan muisto-Cooper. Sitten viime vuonna me treenattiin siihen mun Oliverin kanssa, joka nyt on 19. Se oli silloin 18. Oliver on sporttinen, mukava kaveri, ja käytiin vetämässä muutama viimeistelyharjoitus. Niin kuin niissä tonnin vedossa, se jäi mulle aina semmoinen kolmen neljä sekuntia. Että ei nyt ihan niinku all-outia menty, mutta kuitenkin. No sit oli se Cooper-testi, ja mulla oli Topi Raitanen siinä jäniksenä, mikä on tietysti ihan hyvä jänis. Topi veti sellaista peruskuntotreeniä, PK:ta, ja sit oli vaan niinku 400 metriä jäljellä, ja mä rupean kuulemaan sellaista hönkäystä sieltä takaa. Kun mä en ollut ihan varma, että pystyykö Oliver. Ja sit se tuli viimeisen 200 metrin, ja se veti kymmenen metriä pidemmälle kuin minä. Aivan fantastinen tunne. Siinä me maattiin molemmat maassa, ja halattiin, ja huudettiin. Se on niin hieno hetki kuule, kun poika juoksee kovempaa.

Kimmo Ohtonen: Niin, eli isäleijonaa ei ottanut kunnian päälle?

Alexander Stubb: Ei, siis isäleijona jäi kieriskelemään siihen poikansa kanssa. Sit siinä on hauskoja kuviakin vielä, kun me juostiin vähän eri aikoina. Vaimo huutaa siinä, mutta se huutaa just Go Oliver, ja meikäläinen tulee Oliverin perässä. Hei, kannusta muakin.

Kimmo Ohtonen: Et mä tarvitsen sitä kannustusta nyt.

Alexander Stubb: Et pappi jää täs perään. Ei vaiskaan siis. Ja sehän on oppia myös urheilun ja muun kannalta. Että sitähan kilpailee vaan itseensä vastaan. Että tällainen vanhempi setämies, kun tuolla virtahepona juoksee, niin nättiä se ei koskaan oo, mutta hauskaa se kyllä on.

Kimmo Ohtonen: Se on totta. Kiitos Alex Stubb, kun pääsit meidän vieraaksi. Oli ilo.

Alexander Stubb: Kiitos, oli tosi kiva keskustelu.

(TUNNUSMUSIIKKI SOI LYHYESTI)